

SUE MOORCROFTOVÁ

*Lúbostrné
listy*

z Norfolkku

BESTSELLER
Sunday Times

Tajný románik bol len začiatkom príbehu...

Lúbostné listy z Norfolku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Sue Moorcroftová

Lúbostné listy z Norfolku – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

SUE MOORCROFTOVÁ

*Lúbostrné
listy*
z Norfolkku

Original title: Sue Moorcroft: THE CHRISTMAS LOVE LETTERS
Copyright © Sue Moorcroft, 2023
Cover design © Francesca Spinelli
Cover illustrations © Midjourney
Translation © Barbora Al Zafari, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0483-8
ISBN e-knihy 978-80-573-0485-2 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-573-0486-9 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-573-0484-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Pre autorov lúboštných listov:
Na každej stránke zanecháte niečo zo seba.*

Prolog

09.00 hod. 20. decembra 1977

Moja najdrahšia, milovaná Ruthie, dúfam, že toto dostaneš do 22. decembra pred vianočnou návštevou svojej sestry a rodiny v Nelson's Bare. Zdá sa, že sú to dobrí ľudia (ale nikdy by ťa nemohli milovať tak ako ja). Možno tvoja rodina vycíti, že si potrebuješ oddýchnuť pred januárovým návratom do práce a postará sa o teba. (Si si istá, že by si sa mala vrátiť tak skoro??)

Prikladám pohľadnicu a darček, ale to nie je nič v porovnaní s tým, čo si mi dala ty. Chcem, aby si vedela, že ten krásny, výnimočný, dar je šťastný a veľmi, veľmi milovaný.

Zotavuješ sa, miláčik? Nemôžem znieť predstavu, že kým som bol na prebliadke ku Dňu vojnových veteránov, ty si bola sama v nemocnici! Hovoríš, že si sa s vecami zmierila, ale v hĺbke duše viem, že som sa mal držať ďalej od tej úžasnej ženy v civile, ktorá prišla pracovať „podo mňa“ (podo mnou cha, cha, cha) do kasárni. No zároveň som vďačný, že si mi zmenila život.

Sue Moorcroftová

Prial by som si, aby sme mohli byť spolu!!! Stále mi chýbaš.

Dúfam, že sa nám podarí nájsť spôsob, ako sa stretnúť v novom roku, aby som sa mohol osobne presvedčiť, ako sa máš.

Milujem ťa, Ruthie. Boh ťa žehnaj a chráň.

S láskou Nigel

Štedrý večer 1977

Môj najdrahší, milovaný Nigel,

*It's a Heartache, spieva mi Bonnie Tyler, kedykoľvek
zapnem rádio. Má pravdu.*

*Viem, že môj „dar“ je v tých najlepších rukách a dostane
lepší život, aký som jej mohla dať ja. Vedomie, že je zdravá
a šťastná, je jediný spôsob, ako sa dokážem vyrovnat' s jej
stratou.*

Milujem ťa a chýbaš mi.

*Vždy tvoja, s láskou z mrazivého, zasneženého Nelson's
Baru,*

Ruthie

Prvá kapitola

Súčasnosť

Keď začiatkom novembra vietor hnal Maddy Craceyovú v to piatkové ráno cez útesy po cestičke z High Cottage, bolo pre ňu ťažké nemyslieť na svojho plavovlasého, sivookého manžela s jeho nezbedným úsmevom a rozmarnými spôsobmi. Oči upierala na vlniace sa more a už po miliónty raz k nemu vyslala svoje myšlienky: *Adey, kde si? Čo sa stalo tej noci?* Adey Austen v jednu zasneženú decembrovú noc pred takmer siedmimi rokmi zmizol a odvtedy Maddin život určovalo tajomstvo a lož.

Tajomstvo? Maddy Adeymu nepovedala, že je tehotná. Vyhrnula si golier, aby sa chránila pred chladom a v duchu si odškrtyvala dôvody. Ich finančná situácia ho vyviedla z miery. Tehotenstvo nebolo plánované, a keď naposledy nadhodila tú tému, vyhlásil, že nie je pripravený mať deti. A možno to boli tehotenské hormóny, ktoré ju robili nedôverčivou, ale vítalo v nej podozrenie, že by mohol navrhnuť potrat. Teraz, keď bola Lyla vysmiate, živé šesťročné dievčatko a stredobodom

Maddinho sveta, cítila sa vinná, že si to o ňom niekedy myslela. Ale premýšľala, či nejako vycítil, že sa blíži nová zodpovednosť.

Lož, pomyslela si, keď odbočovala z útesovej cesty smerom domov, tak by sa dali presnejšie nazvať „očakávaná iných ľudí“. Dedina si myslela, že stuhla od strachu pri manželovom zmiznutí. V skutočnosti, keď stála a pozorovala policajné psy, ako prečesávajú útesovú cestu, zatiaľ čo vrtuľník prehľadával zimné more, Maddy zúrila.

Že by si ten večer zábavný a bezstarostný Adey vedome ublížil? Tomu neverila.

Že by zletel z útesu v snehovej búrke, keď celý život poznal nebezpečenstvá útesovej cesty? Bolo to, samozrejme, možné, ale veľmi nepravdepodobné.

Že by Adey nechal Maddy, aby sama čelila ich dlhom a katastrofe...? Áno. To ešte najviac sedelo. Boli spolu od posledného ročníka školy a za ten čas len jeden z nich dospel – Maddy.

Ale srdce jej zmäklo, keď si spomenula na ich šťastné časy. Na večierky, ktoré usporadúvali len preto, aby spolu celú noc mohli tancovať. Na dovolenky v Španielsku či Grécku, keď si čítali na pláži alebo sa čľapkali v mori. Adey, dieťa lakomých rodičov, sa vzbúril proti svojej výchove tým, že aktívne a rád míňal peniaze na zábavu a – aby bola voči nemu spravodlivá – na Maddy, ktorú zasypával šperkami a pekným oblečením.

Bola zodpovedná za jeho premenu z milujúceho manžela na uväzneného muža? Bol to jej nápad kúpiť schátraný dom s názvom High Cottage s predstavou, že ich šťastný, veselý spoločný život bude pokračovať, ale s nádherným výhľadom na more. Lenže z High Cottage sa vyklúla bezodná jama na peniaze.

Adey chcel dom predať. Maddy bola presvedčená, že musia len tvrdo pracovať a šetriť. To bol zlomový bod, v ktorom sa každá diskusia zmenila na hádku, a Maddy sa odmietla nechať Adeym presvedčiť, aby zmenila názor. Adey sa sťažoval, že sa cíti ako dieťa, keď sa všetky jeho návrhy týkajúce sa nepodstatnejších vecí stretávajú s jednoznačným „nie“.

Odkedy Adey zmizol, Maddy sa postarala nielen o to, aby bol High Cottage obývatelný, ale aj schopný splácať vlastné náklady tým, že ho prenajímala, zatiaľ čo ona a Lyla žili u Maddinej slabozrakej pratety Ruthie. Ruthie vždy prejavovala Maddy lásku, ktorej jej mama Linda zrejme nebola schopná, a teraz ju Maddy Ruthie oplácala tým, že sa o ňu starala spolu s Lylou.

Dedinka Nelson's Bar ležala vysoko na výbežku mysu, ktorý akoby sa vynáral zo slanísk do búriaceho sa príboja, aby ako prvý privítal mrazivý oceánsky vzduch, ktorý sem prúdil od Severného mora. Do Maddy sa oprel čerstvý poryv vetra, ona sa zapotácala a hlasno voči búriacemu sa vetru zaprotetovala výkrikom „Hej!“

„Prvý príznak blázna, rozprávať sa sama zo sebou,“ – ozval sa za ňou mužský hlas podfarbený silným miestnym prízvukom. „Vieš, že tvoje meno ťa k tomu predurčuje.“

Maddy si odhrnula vetrom rozstrapatené vlasy, aby sa pozrela na majiteľa hlasu – Harrisa Soleyho, ktorý bol celoživotný Adeyho priateľ a celoživotný trň v Maddinom oku. „Nechaj si tie blbé poznámky.“

On sa len zasmial, ježaté vlasy mu stáli na hlave ako koberec.

Debilný Harris. Okrem toho, že bol Adeyho najlepším kamarátom, minulý rok dal kopačky Maddinej najlepšej priateľke Heloise po tom, čo spolu niekoľko mesiacov chodili.

Maddy sa otváral nožík vo vrecku vždy, keď ho videla, a videla ho často, keďže obaja žili v tom istom bode na mape Norfolku.

Keď sa obrátila k Harrisovi chrbtom, obrátila sa chrbtom aj k moru, kráčajúc po posledných metroch Marshview Road, než zabočila na Droody Road pri kamennej budove so sedlovou strechou, ktorou bol pub Vojvoda z Brontu, a potom doľava na Jubilee Crescent. Tam cez živé ploty zo vždyzeleného krušpánu vykukovali domčeky, zatiaľ čo chodník pokrývalo zmrznuté a spustnuté lístie. Maddy zbadala, že jej smerom mieri oveľa príjemnejší obyvateľ dediny. Zavolala: „Ahoj, Della.“ Ruthina kamarátka Della bola takmer vždy ochotná navštíviť Ruthie, keď Maddy potrebovala ísť preč na trochu dlhšie.

Della sa rozžiariła, schúlená do zeleného kabáta, oceľovosivé vlasy jej povievali vo vetre. „Počítam, že nás čaká ďalšia tuhá zima. A Nelson's Bar o to viac! Leží tak vysoko a osamotene, že je celkom iste najchladnejším miestom celého Norfolku.“

Maddy sa zachvela, keď jej mrazivý vietor oviol krk. „Miestne počasie je trochu bláznivé.“

„Idem domov na horúcu kávu,“ vyhlásila Della a Maddy pokračovala smerom k svojmu milovanému domovu. Dom The Hollies z červených tehál so starnúcimi oknami s kosoštvorcovými okennými tabuľkami bol učupený vzadu v záhrade, o ktorú sa tiež starala Maddy. Prešla popod zastrešenú verandu a s radosťou vstúpila do klenutej haly pod trámovými stropmi. „Som späť, Ruthie. So sušičkou v High Cottage nebolo veľa problémov. Nájomníkom Garthovi a Leanne sa podarilo zachytiť v nej zips. Vytrhla som ho kliešťami.“ Vyzliekla si kabát a z vlasov si vybrala sponu v tvare motýľa, aby si uhladila dlhé hnedé vlasy rozstrapatené vetrom, prečesala

ich a potom ich sponou zasa zacvakla. Rozhodnutie nestrihať si vlasy začalo ako šetrenie, ale teraz sa jej hustá hriva páčila. Trávila toľko času v praktických džínsoch a vyťahovaných svetoch, že striedanie drdolov, vrkočov a vysoko česaných chvostov jej robilo radosť a dodávalo pocit krásy.

Dvere do prednej izby boli pootvorené, a tak nimi prešla, mysliac na to, že priloží drevo do piecky a pripraví teplé nápoje. „Stretla som toho sviniara Harrisa...“ Zastavila sa. Z kresla sa zdvorilo zdvihol tmavý, zarastený muž. „Dobry deň?“ hlesla spýtavo a pohľad jej zaletel k miestu, kde sedela Ruthie, ktorej sa v hrubých okuliaroch mihali svetlá lampy. Sivé vlasy sa jej krútili okolo tváre a roky jej zjemnili drobné telo, takže bolo ťažké rozoznať, kde sa končí Ruthie a kde začína jej obľúbený nadrozmernejší sveter, ktorý mala práve na sebe. Okrem problémov so zrakom nosila svojich osemdesiat rokov ľahko.

„Toto je Rafferty,“ vyhlásila Ruthie strnulo a bez svojho zvyčajného úsmevu. „Hovorí, že som pracovala s jeho otcom.“

Ruthie znela tak zvláštne, že to Maddy okamžite prinútilo prejsť cez miestnosť a chytiť ju za ruky. „A ty ho poznáš? Bol to dobrý nápad pustiť ho dnu? Mohla si požiadať Alexu, aby mi zavolala, a hneď by som sa vrátila.“ Otočila sa a zamračila sa na muža, ktorého čelo sa tiež zvrátilo obavami. „Ako ste už asi pochopili, Ruthie má poruchu zraku. Som Maddy, jej neter a opatrovatelka.“ Neobťažovala sa ďalej vysvetľovať rodné puto medzi nimi.

Muž si odkašľal. „Nie som tu, aby som vás vystrašil, ale rád by som sa porozprával so slečnou Willsonovou. Snažím sa niekoho vypátrať. Pre moju rodinu je to dosť dôležité.“

Maddy si ho skúmavo premerala a jeho modré oči – výraznejšie ako jej vlastné nudné myšie hnedé – sa odhodlane

stretli s jej pohľadom. Obrátila sa na Ruthie. Zdalo sa to Maddy, alebo vyzerala bledá? „Je možné, že si poznala jeho otca?“

Ruthie sa zvláštne zasmiala. „To ešte neviem, však? Nemal čas mi o ňom veľa povedať, okrem toho, že bol v armáde. Poznala som veľa príslušníkov armády.“ Ruthie sa chvejúcimi sa prstami dotkla čela. „Myslím si, že by som si mala vypočuť, prečo je tu, drahá.“

Maddin ochranársky inštinkt zaznamenal chvenie, ale zmienka o armáde ju upokojila. Ruthie pracovala ako civilistka na ministerstve obrany vo funkcii, ktorá vyžadovala, aby podpísala zákon o služobnom tajomstve. Pôvodne bola pridelená k posádke Aldershot v Hampshire, no nakoniec sa vrátila do Nelson's Baru a posledné pracovné roky strávila poskytovaním podporných služieb ministerstvu obrany v Norfolku. Maddy mala deväť rokov, keď sa Ruthie vrátila domov. Starý otec Herbert práve zomrel a stará mama Elsie, Ruthina sestra, bola na tom psychicky zle a Ruthie bola pre Maddy oporou, ktorej sa mohla držať. A Maddy sa jej držala.

Maddy si zahryzla do pery, žonglujúc s vlastnými povinnosťami. Ruthie bola mentálne schopná, ale jej slabnúci zrak ju robil zraniteľnou. „Čoskoro musím ísť naproti školskému mikrobusu. Mám požiadať pána Raffertyho, aby sa vrátil inokedy?“

„Volajte ma Raff,“ hlesol muž. „Mám tu vodičský preukaz, ak chcete vidieť doklad totožnosti. Do konca letného semestra som bol zástupcom riaditeľa na Martingdale Road Academy v Northamptonshire, takže som celkom dôveryhodný.“

Maddy zvrtila hlavu, aby si ho dôkladnejšie preštudovala. Nevyzeral až tak dôveryhodne. Jeho ošúchané džínsy boli podobne sivé ako hrubá mikina s kapucňou, tmavé vlasy

potrebovali ostrihať a strnisko na brade si tiež vyžadovalo pozornosť. „Vy ste učiteľ?“ spýtala sa a pomyslela si, že ak je to tak, učiteľia nie sú takí čistotní ako v čase, keď bola študentkou.

„Bol som. Teraz som samostatne zárobkovo činný spisovateľ.“ Jeho skrúšený pohľad dopadol na Ruthie. „Nemal som sa tu len tak objaviť. Prepáčte mi to. Do Norfolk sa presťahoval len pred pár mesiacmi, a keďže sa s touto oblasťou ešte len zoznamujem, šiel som len tak okolo. Povedal som si, že sa zastavím, ale mal som najprv napísať.“

„To je v poriadku, mladý muž.“ Ruthie sa pohrabala v škatulke s vreckovkami na stolíku vedľa seba a potom sa vysmrkala. Na stolíku, ktorý Maddy natrela na bielo, aby všetko, čo na ňom ležalo, bolo dobre viditeľné. Naň si Ruthie kladla všetko, čo potrebovala mať poruke. Ovládač od televízie, reagujúci aj na hlas, a telefón – oba mali aj veľké tlačidlá. Papierové vreckovky. Murrayho mentolky. Vodu. Inhalátory. Lupu s vlastným svetlom. Alexu, ktorá jej prehrávala audioknihy alebo hudbu – a teraz, keď Maddy vyriešila aplikáciu, ovládala aj telefón.

Maddina obranyschopnosť klesla. „Ak sa chceš porozprávať, Ruthie, poprosím Heloise, aby zašla po Lylu.“ Vyšla do kuchyne, jednou rukou plnila kanvicu a telefón mala pri uchu. Ešte pred rokom nebol v dedine ani mobilný signál, ani širokopásmové pripojenie, ale vďaka kampani sa podarilo získať oboje nie len pre Nelson's Bar, ale aj pre ďalšie blízke vidiecke osady.

„Ahoj,“ pozdravila, keď začula hlas svojej priateľky. „Je nejaká šanca, že by si mi zobrala Lylu, keď pôjdeš po Juda a Blaka na zastávku autobusu? Jeden muž sa prišiel porozprávať s Ruthie a ja by som radšej zostala pri nej... Vďaka, to je

skvelé.“ Heloise nemala vlastné deti, ale využívala svoje vzdelanie zdravotnej sestry ako opatrovatelka detí. Pre spestrenie sa venovala aj opatrovaniu domácich zvierat alebo šperkovaníu historického oblečenia, do ktorého obliekala svoju vysokú postavu. Heloise zdedila po rodičoch aj domček na Traders Place, takže jej rovnováha medzi pracovným a súkromným životom bola jednoznačne v prospech súkromia.

Maddy pripravila pre všetkých niečo teplé na pitie, pričom najprv položila hrnček na tetin stolík. „Tvoj čaj je na stolíku, Ruthie.“ Obrátila sa na Raffa. „A tu je vaša káva. Tak,“ povedala, keď vzala zvyšný hrnček a posadila sa na pohovku. „Prečo si myslíte, že Ruthie pozná vášho otca?“

Pod ťarchou dvoch párov očí si Raff podoprel lakte o kolenná a uprel na Ruthie skúmavý pohľad.

„Domnievam sa, že ste spolu pracovali v kasárňach Keogh, keď bol otec seržantom v RAOC.“

„Čo je RAOC?“ Maddy namáhavo vyslovila neznámu skratku.

„Royal Army Ordnance Corps, čiže Zbrojná služba kráľovskej armády,“ odpovedala Ruthie neprítomne. Jej pohľad sa upieral na Raffa, hoci Maddy vedela, že väčšina jej centrálného zraku je rozmazaná. Potom drobným, piskľavým hláskom vyhrkla: „Nigel zomrel v roku 2000, však?“

„Nigel?“ spýtala sa Maddy zmätená náhlou zmenou smeru.

Raff si však Maddy nevšimol a odpovedal Ruthie. „Bohužiaľ áno. Vy ste o tom vedeli?“

Ruthie prikývla. „Vtedy sme si už prestali písať, lebo sme mali mobilné telefóny. Jeho telefonáty... jednoducho prestali.“ A rozplakala sa.

Šokovaná Maddy vyskočila z pohovky, rýchlo položila hrnček na zem a kľakla si vedľa tetinho kresla. „Kto je Nigel?“

Švihla pohľadom na Raffa, ktorý sa tváril prekvapene, ale nie celkom šokovane.

Ruthie sa rozplakala ešte silnejšie. Potom sa jej zadrhol dych. Zalapala po dychu a rozkašľala sa, kašeľ potom prerušilo chrčanie. Ruku si zdvihla k hrudi.

Znepokojená, ale s týmito záchvatmi oboznámená Maddy siahla po inhalátore a vtlačila červený prístroj tete do ruky. Sledovala, ako si ho Ruthie vzala, potom zavrela oči a klesla do kresla, pretože dýchala len s veľkou námahou.

Maddy, ktorá pozorne sledovala, či sa jej stav nezhoršuje, vysvetlila stroho: „Ruthie má astmu.“

„To ma veľmi mrzí.“ Odvetil Raff zdeseným hlasom.

Vtedy sa Maddy cítila previnilo, pretože Ruthina astma nebola jeho vina a on nebol hrubý ani necitlivý. Skôr než to stihla povedať, Ruthie vydala kombinovaný povzdych a zakňučanie. „Čo sa stalo?“

Raff odpovedal pochmúrne. „Dostal infarkt.“

Ruthie si preplietla prsty a po tvári jej stekali čerstvé slzy. „Cigarety a hranolčky,“ zamrmlala. „Hovorila som mu, že je to nezdravé, ale tak žilo veľa ľudí.“ Natiahla šmátrajúcu ruku po vreckovky, aby si vyfúkla nos.

„Obávam sa, že áno,“ súhlasil Raff skrúšene.

Ruthie zavzdychala. „Takže vy ste Rafferty Edmonds?“

„Som.“ V jeho pohľade sa zračili obavy, ale aj záujem.

Maddy sa znepokojene pozrela na Raffa, ale sústredila svoju praktickú myseľ na priority a ignorovala otázky, ktoré jej lietali prekvapeným mozgom. „Myslím si, že Ruthie by si teraz mala oddýchnuť.“

Ruthie ju však ignorovala. „Ako ste sa o mne dozvedeli?“ zašepkala. Potom začala kašľať, sériu staccatových štekov s krátkymi prestávkami, aby sa nadýchla, zasipela a znova zakašľala.

Ruthie očividne nemienila prestať rozprávať, kým tam bol Raff. Maddy vzala veci do vlastných rúk, vytiahla z vrecka telefón, otvorila nový kontakt a podala ho Raffovi. „Napíšte mi, prosím, vaše telefónne číslo, aby som vás mohla kontaktovať inokedy. Nerada by som, aby sa jej stav ešte zhoršil.“

Raff urobil, čo od neho žiadala, a potom jej podal telefón späť. „Je mi ľúto, že som svojím príchodom spôsobil toto rozrušenie,“ povedal ticho Ruthie, keď vstal. „Mal som nadcvičené, ako budem rozprávať svoj príbeh, ale... no, uhádlite ho aj sama.“

Maddinou prioritou bolo uľahčiť Ruthie prekonanie astmatického záchvatu, takže ochotne prijala ospravedlnenie v tetinom mene. „Samozrejme,“ povedala. Potom, keď videla, že Ruthie si Raffa prezerá s rovnakou fascináciou, s akou on pozoroval ju, dodala: „Keď si chvíľu oddýchne a nebude rozprávať, bude zase v poriadku.“

Raff, bez toho, aby odtrhol zrak od Ruthie, cúval k dverám. „Skoré uzdravenie,“ povedal s úsmevom. Krátko kývol Maddy, potom prešiel chodbou, otvoril vchodové dvere a zmizol.

Napriek obrovskej zvedavosti na doteraz neznámeho Nigela šlo o Ruthin príbeh, a bolo na nej, či jej ho bude chcieť porozprávať. Maddy sa preto naďalej sústreďovala na Ruthino blaho. „Čo keby si si na chvíľu ľahla?“

Ruthie unavene prikývla. „Asi máš pravdu.“ Sťažka sa vzpriamila, zastavila sa, akoby sa chcela zorientovať, a potom zamierila do svojej spálne na prízemí, ktorá kedysi slúžila ako jedáleň. Kým Maddy kontrolovala, či nepotrebuje pomoc, klesla na posteľ, potom sa zvalila na chrbát, zavrela oči a odvrátila tvár.

Maddy priniesla vreckovky a položila ich na nočný stolík. Mala pocit, že by ich tetu mohla potrebovať. Vrátila sa do

obývačky, a hoci cez deň málokedy sedela a nič nerobila, klesla na pohodlné červené kreslo a neprítomne sa rozhliadla po známom zrkadle nad kozubom, ošúchanom koberci a koši s Lylinými hračkami – pre Ruthie predstavovali nebezpečenstvo, ak by zostali rozhádzané po podlahe. Vedľa koša ležali tri knihy a plyšový modrý poník sedel na vrchu princeznovského hradu, ktorý spolu vyrobili z kartónových krabíc cez jesenné prázdniny.

Ale teraz bola Maddina myseľ ďaleko od vežičiek a hračiek. Ako to, že nevedela o mužovi menom Nigel, ktorý bol v živote jej tety až do roku 2000? Rýchlo si to spočítala. Maddy mala vtedy šesťnásť rokov, čo bolo približne v čase, keď jej mama začala hovoriť o odchode do Španielska s priateľom, ktorý plánovala uskutočniť hneď, ako Maddy dosiahne osemnásť. Vedela, že sa vtedy najviac spoliehala na Ruthie, ktorá jej dokonca pomohla pri neistom pokuse nadviazať vzťah s Derekom Craceym, jej vlastným otcom, ktorý odišiel, keď bola Maddy ešte dieťa – hoci sa ukázalo, že nie je schopný urobiť nič viac, ako poslať občasný e-mail.

A počas toho všetkého Ruthie smútila? Maddy nemohla byť predsa taká zahľbená do svojho vlastného života, aby si nevšimla niečo také dôležité.

Vonku sa jeden z cezmínových kríkov, ktoré dali domu meno, obliekol do šarlátových bobúľ a klopkal na okno, akoby chcel upozorniť na svoju nádheru. O niekoľko týždňov Maddy a Lyła zhotovia vianočný veniec z jeho vetvičiek a Ruthie, bývalá členka dedinského remeselníckeho krúžku, im pri práci určite bude robiť spoločnosť pri kuchynskom stole.

Ruthie tu bola vždy pre ne.

Nepokojná Maddy vstala, aby pozbierala hrnčeky s čajom a kávou a položila ich na kuchynský drez, kým zavolala

Heloise. „Myslíš, že by si mohla Lylu priviesť až sem?“ spýtala sa. „Ruthie dostala astmatický záchvat a ja ju nechcem nechať samu.“ Našťastie ich spájalo priateľstvo, ktoré sa datovalo už od detstva a spočívalo v ľahkom vyprosovaní si láskavostí.

„Bez problémov,“ odpovedala Heloise veselo. „Po chlapcov si práve prišiel ich otec, takže sme tam s Lylou o desať minút.“

Maddy sa pri vyhliadke na stretnutie s bystrou, zhovorčivou dcérou rozbúchalo srdce a sotva začala premýšľať o večeri, keď Heloise s Lylou vbehli do dverí a Lyla zhodila školskú tašku na podlahu v hale. Maddy rozpažila ruky. „Ahoj, srdiečko moje! Bolo ti s Heloise, Judom a Blakom dobre?“

Lyla objala Maddy okolo krku. „Áno, ale zajtra nám slečna Edgeová v triede konečne oznámi, kto dostane akú rolu vo vianočnej hre. Chcem byť anjelom, ale povedala, aby som nebola sklamaná, ak ním nebudem. To znamená, že ním nebudem, však?“

Maddy si privinula jej drobné, horúce telíčko, a bolo jej jedno, že pri tom zaborila tvár do jej hustých, svetlých vlasov, ktoré voňali sušienkami a pomarančovým džúsom. „Chúďa slečna Edgeová musí nájsť rolu pre každého.“ Ponad Lyline plece sa usmiala na Heloise. „Káva?“

Heloise si prstami prečesala do bobu ostrihané vlasy a obrátila na Maddy svoju príjemnú, peknú tvár. Jej parka bola pokrytá výšivkou a rovnako aj džínsy, ktoré sa pod ňou ukazovali. „Vždy,“ odvetila veselo.

Maddy sa vymanila z Lylinho objatia, zdvihla z podlahy jej obedár a školskú tašku s knihami a zavesila jej kabát. „To znamená, že Lyla môže pol hodinku pozerat' televíziu,“ povedala a žmurkla na dcéru.

„Paráda,“ zvolala Lyla šťastne a urobila rukami lietadielko, keď sa rozbehla k pohovke. „Kde je tetuška Ruthie?“

„Leží. Necítila sa dobre.“ Maddy dúfala, že kým sa Ruthie objaví, bude už zotavená.

Heloise nasledovala Maddy do kuchyne. „Zase si Ruthie nechala sedieť na kolenách niekoho mačku?“

Maddy zagúľala očami pri tejto pripomienke minulého spúšťača Ruthiných dýchacích problémov. „Nie. Objavil sa tu chlap, ktorý sa zaujíma o svoju rodinnú históriu. Jeho otec je mŕtvy a Ruthie s ním kedysi pracovala. Možno by bolo lepšie, keby ju najprv kontaktoval a dohodol si s ňou stretnutie.“ Nebola to lož, ale Maddy tušila, že ešte nepočula celú pravdu a že Ruthie si možno neželá, aby podrobnosti prenikli do malej klebetnej komunity Nelson's Baru. Okamžite si uvedomila, že v obraze, ktorý namaľovala, bolo len málo toho, čo by mohlo vyvolať Ruthin astmatický záchvat, a začervenala sa.

Heloise však zjavne postrehla slabé miesto vo vysvetlení, pretože jej tvár rozdelil šibalský úsmev. „Nebol ten chlap náhodou sexi? Celá si zružovala.“

Maddy sa s radosťou rozosmiala. „Asi áno, ale mal príliš veľa vlasov a strniska.“ Na rad prišlo jej podpichnutie. „Taký skôr tvoj typ.“

Heloise, ktorú možno podnietila zmienka o jej mužských preferenciách, povedala: „Počula som, že Harrisa prepustili.“

Maddy bola rada, že ju práve zamestnávala príprava kávy, a snažila sa nedať najavo radosť z toho, že vzťah Heloise s Harrisom sa minulý rok skončil, hoci Heloise bola tichá a smutná. „Videla som ho dnes popoludní, ale nenapadlo mi zaujímať sa, prečo nie je v práci. Tuším by som s ním mala aspoň tentoraz mať trochu súcitu.“ K jej a Adeyho finančným problémom prispelo aj jej vlastné prepustenie, ktoré podľa Adeyho spôsobilo, že nechal nezaplatené poistné. A potom vytopilo High Cottage... Keď zavrela oči,

stále videla, ako voda z nezapojeného potrubia strieka po schodoch, cez stropy a svietidlá. Do hodiny bol Adey preč a Maddin život sa obrátil naruby.

Heloise súhlasila. Potom si asi uvedomila, že Maddy môže mať zlé spomienky na veci spojené s prepúšťaním, diplomaticky zmenila tému na to, či by si nemala dať do svetlých vlasov blond melír.

Neskôr, keď Heloise odišla, nasledovala večera, čítanie, upratovanie, čas na hranie, čas na kúpanie a čas na rozprávku. Keď Maddy potichu zatvorila dvere Lylinej spálne, zničená sa odplazila dolu.

Pred Lylou Maddy vždy vystupovala ako šťastná mama, ale teraz, keď dievčatko zaspávalo, schúlené do kľbka so svojím modrým poníkom, jej rodičovské povinnosti sa mohli až do rána skončiť.

Nie však jej povinnosti opatrovatelky.

Vstúpila do obývačky, kde Ruthie mlčky hľadela na farebnú televíznu obrazovku, na ktorej André Rieu hadími rukami a s podskakujúcimi kaderami dirigoval svoj orchester. Pri večeri bola ticho a len sa hrabala v jedle. „Ako sa cítiš?“ spýtala sa jej Maddy, keď sa zvalila do kresla.

Ruthie hlasovým ovládaním vypla televízor a potom sa na Maddy usmiala ako zvyčajne. „Teraz by som ti chcela povedať niečo o Nigelovi.“

Maddy zaváhala, uvažujúc, či Ruthie nepotrebuje viac času, aby sa spamätala z popoludňajšieho záchvatu. Čím bola staršia, tým viac sa zdalo, že jej astma berie dych.

„Mala si náročný deň. Môžeme sa porozprávať aj inokedy.“

Namiesto toho, aby Ruthie prijala príležitosť odložiť rozhovor, nedala sa odradiť. „Budem k tebe otvorená, drahá.

Začiatkom sedemdesiatych rokov som si začala románik s Nigelom. V práci sme si dobre rozumeli, pretože som najlepšie vedela rozlúštiť jeho bludný rukopis a obaja sme mali radi záhrady. Niežeby som nejakú mala, v tom mojom byte. Na tvári sa jej mihol letný úsmev. „Odišla som z dediny a rozťahla krídla, ale ženy nedostávali taký plat ako muži, takže som si nemohla dovoliť dom.“

Maddy predpokladala, že išlo len o nejaký krátky románik, ale vedela, že teraz nie je čas na jeho skúmanie, ani na otázky o rodovej rovnosti v práci, a tak počkala, kým Ruthie hľadela na plamene olizujúce sklo na dvierkach kozubu, a zdalo sa, že sa jej zbiehajú myšlienky. Napokon tichým hlasom vyriekla: „Chcem, aby si pochopila, prečo mám v úmysle opäť sa stretnúť s Raffertym – a prečo ma jeho návšteva vyviedla z miery.“ Potom sa zhlboka nadýchla: „Vieš, Maddy, narodilo sa mi dieťa. Dievčatko. Nigel a Sindy nemohli mať spolu deti, tak som im dovoľila si ju adoptovať. Už predtým si adoptovali chlapca, ktorým musí byť Raff. Ten mi bude môcť priniesť správy o mojej dcére. Odkedy Nigel zomrel, nič som o nej nepočula.“

V piecke sa posunulo poleno. Ulicou sa prehnalo auto a jeho svetlá nakrátko osvetlili záclonu. Ohromená Maddy sa len pozerala na milovanú tetu, ktorej zvráskavená tvár sa zvrátila, takmer akoby očakávala facku. *Dieťa?* Ruthie? Tá istá Ruthie, ktorá Maddy a Lylu obdarúvala láskou, dala preč svoje vlastné dieťa? „Nemala som o tom ani tušenia,“ zašepkala.

Ruthin smiech bol neradostný. „Postarala som sa o to, aby sa to nikto z rodiny nedozvedel.“ Usadená v kresle vyzerala drobná a vyčerpaná. „Prosím ťa, spojila by si sa s Raffom a požiadala ho, aby sa vrátil? Po víkende, keď bude Lyla v škole. Dotklo by sa ťa, keby som si zvyšok príbehu nechala na potom?“

Maddy otupene odpovedala: „Áno, samozrejme, že sa mu ozvem a že sa ma to nedotkne. Je len na tebe, čo mi povieš a kedy.“ Automaticky sa upokojujúco usmiala. Potom zľahka podišla k Ruthinmu kreslu a objala ju, cítiac, ako sa jej chvejú mäkké plecia, vdychovala lásku a dobrotu, ktoré z Ruthie vyžarovali rovnako zreteľne ako vôňa jej mydla.

Dnes bola Ruthie na vyčerpávajúcej ceste do minulosti a Maddinou úlohou bolo urobiť všetko pre to, aby jej ďalšie kroky čo najviac uľahčila.

Druhá kapitola

V sobotu ráno Raffa vytrhol z písania telefonát a prinútil ho preniesť sa zo svojho imaginárneho sveta do malého domčeka, ktorý si prenajal v dedinke Docking, kde pracoval v obytnom priestore na prízemí, na jednom konci s kuchyňou, na druhom so stolom a pohovkami.

Kedysi to bola hospodárska budova a domček bol vybavený betónovým dvorom, na ktorom Raff teraz parkoval auto.

Keď zdvihol telefón, ozval sa ženský hlas: „Tu Maddy Cracoyová. Je možné vás vidieť osamote?“ V mikrofóne sa ozvalo tlmené šumenie vetra a potom dodala: „Prosím.“

Odsunul notebook a myseľ mu zaplnila predstava Maddy – hriva vlasov zopnutá do spony, ktorá ju sotva uniesla, a veľké hnedé oči, ktoré sa zlatisto leskli. Živé. Zmyselné. Uvažoval, že povie: „To si piš. Zober ma na večeru a som celý tvoj.“ Ale potom si spomenul na včerajšiu návštevu v dome Ruthie Willsonovej, keď sa k nemu Maddy správala opatrne, ak nie

priam podozrievavo. Odpovedal teda priateľsky: „Predpokladám, že sa to týka vašej pratety.“

„Požiadala ma, aby som vám zavolala,“ odpovedala rýchlo, akoby chcela odrezat' prípadné námietky. Predstavil si, ako sa jej pery mierne zvlňili, hoci včera mala ústa väčšinou stisnuté do rovnej, nekompromisnej línie, vystupujúc ako pratetina ochrankyňa.

Roky práce s tínedžermi ho však naučili nebrať každú poznámku za bernú mincu. Preto si to skúsil overiť. „Požiadala vás, aby ste sa so mnou stretli bez nej?“

Na druhej strane linky nastalo ticho. „Nie,“ odpovedala Maddy napokon úprimne. „Nemôžem s tým veľa urobiť, ak sa so mnou nechcete stretnúť skôr, ako sa s ňou znova porozprávate, ale ocenila by som príležitosť overiť si, či sme v niekoľkých veciach na rovnakej vlne. Som za pratetu zodpovedná...“ uvažoval, či tam to „pratetu“ vložila, aby mu pripomenula Ruthin vek „... a tá včera dostala nepríjemný astmatický záchvat.“

Potom stíšila hlas. „Áno, dotelefonujem, a prídem sa pozrieť, ako sa šmýkaš.“ Pravdepodobne hovorila so svojou dcérou a on uvažoval, či sa dievčatko podobá na ňu. Hlas sa jej vrátil v plnej sile. „Kde ste ubytovaný? Ponúkla by som sa, že prídem k vám, ale nechcem byť príliš ďaleko od Ruthie. Je dosť...“ Odmlčala sa, akoby hľadala správnu frázu. „Je nepokojná. Nerada sa vnucujem, ale čo keby ste sa dnes večer zastavili v Nelson's Bare a porozprávali by sme sa o vašom ďalšom postupe s Ruthie? V sobotu s ňou zvyčajne trávi večer jedna z jej kamarátok, zatiaľ čo ja chodím s kamarátkou k Vojvodovi z Brontu. To je miestny pub,“ dodala.

Ďalšia návšteva malej dedinky Raffa oslovila. Bola vzdialená len šesť kilometrov od Dockingu, ale mimo vychodených

ciest, cez porast borovíc. Nelson's Bar v ňom vyvolal pocit Brigadoonu – nadpozemský, ak nie skutočne čarovný, s roztomilými domčekmi a ničím iným okrem – zrejme – jednej krčmy. Jedna z tých chalúp na vrchole strmej cesty do dediny bola dokonca okrúhla ako nádoba na sušienky. Maddy by mohla byť uvoľnená, vo svojom lokáli, a Raff by sa mohol dozvedieť viac o nej a, čo bolo rozhodujúce, o Ruthie. „Ďalší postup“ znel pozitívne a on si vrúcne želal vyhnúť sa ďalším astmatickým záchvatom. „Jasné,“ odpovedal. „O kolkeje?“

Akoby nečakala takú okamžitú spoluprácu, zaváhala. „Kedykoľvek medzi osem tridsať a desať. Budem vzadu za salónom, v starom bare. Vďaka.“ A tým ukončila hovor.

Raff si znova sadol k notebooku a zadával sa na slová pochodujúce po obrazovke úhľadným písmom Times New Roman, ktoré sa zdalo príliš konzervatívne na obsah. Písal fantasy. Možno by si mal vybrať písmo „gothic“ alebo „bold“. Hodilo by sa to k jeho hrdinovi Adeckorovi, bojovníkovi s hustou hrivou, ktorý verne stál po pravici svojho kráľa, „huskarlovi“, čiže členovi kráľovskej telesnej stráže, ktorý sa dokázal premeniť na ebenovo čierneho kentaura – napoly človeka, napoly koňa. Adeckor bol v centre politiky a vojen kráľovstva a Raffa bavilo dostať sa mu pod kožu a myslieť tak, ako myslel Adeckor.

Ale namiesto toho, aby sa znovu ponoril do príbehu, vyskočil, natiahol si hrubý sveter a potom sa pešo vydal po ceste, ktorá bola sotva dosť široká, aby sa na ňu zmestilo auto, a ponáhľal sa proti rannému chladu. Vzduch voňal dymom z dreva, občasný tehlový dom kazil krásu kamenných domčiekov a dlhých tehlových múrov Dockingu. Keď pred pár dňami navštívil dedinský obchod, práve rozsvецovali vianočné svetlá. Čoskoro budú ozdobené aj domčeky, čo ešte väčšmi

zvýrazní čaro tejto malebnej dediny. Odkedy sa rozišiel s manželkou Antonellou, trávil tu Vianoce s Ffion a Chloe, ale tento rok tu bude aj bývať. Na oblohe krdeľ husí vytvoril veľčko, zatiaľ čo menšie vtáky sa prehánali v živom plote. Na dedinskej radnici mu tabuľa oznamovala, že v ten večer tam bude stáť dodávka s pizzou a na 2. decembra je naplánovaný vianočný jarmok. Potom zabočil doprava ku kostolu, ktorého hranatá veža sa týčila medzi stromami.

Ffion svoj skromný kamenný radový dom na Church Place kúpila pred štrnástimi rokmi, keď ju práca priviedla do Norfolkku a jej dcéra Chloe mala dva roky. Hoci Ffion mala dva dlhodobé vzťahy – ani jeden z dotýčnych pánov nebol Chloeiným otcom. Ani teraz si nehľadala milencov, s ktorými by žila. V súčasnosti bola slobodná a pracovala z domu.

Rýchlo zaklopal a potom sa pustil cez lososovo ružové dve-re. „To som ja, Ffion,“ zavolať.

Jej hlas sa niesol úzkou chodbou. „Som v kuchyni.“

Sestru našiel sedieť za stolom, ako lúpe mrkvu na staré noviny, pri lakti kastról s vodou. Bolo pre ňu účelné mať zásoby v mrazničke na dni, keď jej únava sťažovala každodenné úkony. „Chloe odišla do Harrowu?“ spýtal sa a rozopol si sveter. Jeho dospievajúca neter bola nadšenou členkou tanečnej skupiny a momentálne bola na majstrovstvách Veľkej Británie v pouličnom tanci. Umyl si ruky, vzal ostrý nôž a posadil sa na stoličku šikmo k Ffion, pripravený krájať, kým ona lúpe.

Zavďačila sa mu úsmevom, hoci jej úzka tvár bola ako vždy bledá a stiahnutá. „Včera večer som ju zobrala na autobus do King's Lynn. Majstrovstvá sa začínajú dnes ráno a ona tancuje sólo a aj v skupine. Prospieva jej, keď sa má na čo sústrediť. Má menej času na starosti o mňa.“ Jej úsmev sa zmenil na záдумčivý.

Raff sa nemusel pýtať, čo má na mysli – príznak Ffioninej blížiacej sa februárovej operácie mitrálnej srdcovej chlopne na nich všetkých vrhal temný tieň. Palce by sa mu zdeformovali, keby ich ešte tuhšie držal, aby bol výsledok dobrý, vediac, že Chloe je hlboko znepokojená. V nádeji, že rozptylí Ffion, povedal: „Čakal som, že budeš viac domrúzať, odkedy som bol za Ruthie Willsonovou.“

Ffionine ruky klesli na stôl a napoly ošúpaná mrkva sa skotúlala na zem. „Ach, dokelu. Neprebrala som to s Chloe.“

Zháčil sa. „Ty si predsa urobila to rozhodnutie. Dohodli sme sa, že prvý kontakt nadviažem sám, aby som preskúmal terén.“

„Lenže som si neuvedomila, že si myslel už tento piatok. Myslela som, že nasledujúci. Snažila som sa o tom s Chloe rozprávať, no rozplakala sa a povedala, že si už nie je istá, či sa s Ruthie vôbec chce zoznámiť.“

„Doriti, Ffi,“ zastonal zdesene. „Jasne sme sa dohodli.“

„Áno, ale neuvedomila som si... Ach, bože,“ hlesla Ffion mdlo. „Koľko si jej toho povedal?“

Pozeral na ňu. „Nie veľa, keď sa to tak vezme. Nanešťastie dostala astmatický záchvat, keď som jej vysvetlil, kto som. Jej praneter, Maddy, ktorá sa o ňu stará, ma požiadala, aby som prišiel inokedy, a chce sa so mnou stretnúť dnes večer, aby sme sa porozprávali, kým sa s jej pratetou opäť uvidím.“

Ffion sa oprela dozadu o stoličku, po tvári sa jej prehánali pocity – obavy, zdesenie, zvedavosť... vzrušenie. Opäť obavy. „Tak čo sa stalo?“

„Zistila, že otec zomrel,“ povedal. „Hoci ich korešpondencia, ktorú máš, skončila v polovici deväťdesiatych rokov, zrejme boli až do konca v kontakte cez mobilné telefóny. Keď prestal telefonovať...“ Odmlčal sa, zdvihol mrkvu, ktorú

upustila na zem, a začal ju lúpať. „Mám sa dnes večer stretnúť s Maddy? Alebo to nechať tak?“ Ak sa rozhodne pre to druhé, ulavilo by sa Maddy Craceyovej? Alebo sa bude hnevať, že zbytočne narušil pokoj jej pratety? Tušil to druhé.

„Ja neviem. Mala som ti zavolať hneď, ako si to Chloe rozmyslela.“ Odkiaľšala si. Jej srdcová choroba ju často pripravila o dych, rovnako ako Ruthie jej astma, čo bolo iróniou. Teraz vyzerala bledšia, ako keď prišiel.

Povedal: „Nerozčuľuj sa. Môžeme sa rozprávať aj o niečom inom, napríklad o narodeninovej večeri, na ktorú ťa s Chloe pozývam. Do 10. novembra zostáva menej ako týždeň, takže by sme si mali niečo rezervovať.“

„Tešíme sa na to,“ povedala neprítomne, pohrávajúc sa so šupkami z mrkvy a zametajúc ich hranou ruky na hromádku, myslou očividne ďaleko od svojich blížiacich sa štyridsiatych šiestich narodenín. „Snažím sa zistiť, čo v skutočnosti chce Chloe, pretože ťažko znáša moju chorobu. Má len šesťnásť rokov.“ Utrela si kútik oka do rukáva.

Okamžite zjemnil tón hlasu. „Máme všetky dôvody dúfať v úspešný výsledok tvojej operácie.“ Potom, hoci ho z predstavy, že by to s Ffion dopadlo zle, mrazilo do špiku kostí, pretože za pätnásť mesiacov od reumatickej horúčky, ktorá postihla Ffionino srdce, sa naučili nevyhýbať sa ťažkým rozhovorom, dodal: „Vieš, že nech sa stane čokoľvek, budem tu pre Chloe.“

Ffion unaveno rozparcelovala šupky v novinách a vrátila sa k bezprostrednejšiemu problému. „Povedala by som, že by si mal pokračovať v stretávaní sa s neterou a vypočuť si, čo chce povedať.“ Vydala zo seba dlhý, unavený povzdych. „Aká je?“

„Ruthie?“ spresnil, pretože si práve uvedomil, že by bol sklamaný, keby ho Ffion požiadala, aby ten večer odriekol. „Je drobná, ako ty a Chloe, obyčajná žena okolo osemdesiatky.“

Má poruchu zraku, preto sa o ňu stará neter. Jej myseľ je stále aktívna a vyzerá príjemne. Plakala za otcom.“

„Aha.“ Ffionin hlas sa zachvel.

Raff ju objal okolo pliec. „Na chvíľu zabudni na Chloe. Čo by si chcela urobiť s Ruthie? Týka sa ťa to viac ako kohokoľvek iného.“

Ffion sa zahľadela na zväzok novín, akoby čítala jeden z už takmer premočených stĺpčiekov tlač. „Je to zvláštne, po živote, ktorý mi bol daný, premýšľať o prechode do akéhosi paralelného života,“ povedala nakoniec. „Do života, ktorý som nikdy nemala, pretože som bola adoptovaná.“

Hoci bol sám adoptovaný, nikdy sa nemusel tak ťažko rozhodovať, preto starostlivo vyberal slová. „Keď si prijala prácu v Norfolku a presťahovala sa do Dockingu, poznala si z tých listov jej adresu a vedela si, že je možné, že stále žije v tejto oblasti. Myslel som si, že aspoň čiastočne si tú prácu prijala s cieľom jedného dňa s ňou komunikovať.“

Ffion vyzerala znepokojene. „Lenže som nič pre to nikdy neurobila, však? A to tu žijem už štrnásť rokov.“

Raff sa oprel dozadu. Kým bola Ffion chorá, prevzal úlohu jej pomocného personálu, videl, čo treba urobiť, a urobil to a nakoniec sa presťahoval do jej dediny. Keď však nastal zmätok a nerozhodnosť, keď sa mu s Ffion skrížili názory a Chloe zmenila ten svoj, vždy premenlivý, cítil sa bezmocný.

Jediný pevný názor, ktorý Ffion v posledných minútach vyslovila, bolo, že by sa mal dnes večer stretnúť s Maddy.

Rozhodol sa, že to urobí.

Za tmavého večera sa Raff previezol cez borovicové lesy, ktorých dlhé kmene vyzerali ako vianočné stromčeky na koloch, hore po ceste s príznačným názvom Long Climb do Nelson's

Baru. Navigácia ho viedla priamo cez dedinu, popri stĺpoch verejného osvetlenia, okolo ktorých by možno rada tancovala Mary Poppinsová, a striedch, ktoré vyzerali ako mrazivé kopce a údolia, až ku kamennej krčme Vojvoda z Brontu na samom konci výbežku. Tam našiel spodné poschodie väčšie ako horné a celú krčmu zahalenú do farebných svetielok. Osvetlený vysmiaty Santa stál uprostred miestnosti, na chrbte mal vyduté vrece. Do Vianoc zostávalo sedem týždňov a Vojvoda z Brontu zjavne nemienil zostať pozadu.

Na parkovisku nebolo veľa áut, ale predpokladal, že domy v dedine sú v pešej vzdialenosti. Zamkol auto a na chvíľu sa pozrel na okraj útesu, aby obdivoval striebornú čriepku mesiaca na čiernej oblohe. Noc bola taká pokojná a jasná, že bolo ťažké spomenúť si na včerajšiu víchricu. Dole sa príboj rozbíjal o skaly s odmeraným vzdychaním... šum, upokojujúci vo svojej nadčasovosti.

Pozrel na hodinky – o pätnásť minút deväť. Nachádzal sa presne v časovom okne, ktoré navrhla Maddy. Na poslednú chvíľu sa schúlil do kabáta, vdychoval ľadový, slaný vzduch, potom sa otočil a zamieril k jasne osvetlenej krčme. Bolo v nej rušno, to videl už cez okná, a podľa štýlu bolo ťažké určiť, aká je stará. Podlaha bola z dlaždíc a drevený barový pult zo zlatého dreva. Steny boli bledozelené, prerušované svetlami s matnými sklenenými tienidlami. Ľudia sa zhromažďovali pri drevených stoloch, na dlhých sivých velúrových laviciach alebo pri bare a vianočný stromček stál pod nápisom: *Nezabudnite si objednať sviatočné jedlo!* a bol ozdobený veľkou červenou salóňkou. Za mosadzným krytom kozubu tancoval oheň. Odtiahol ťažké dubové dvere s nápisom Salón a zaútočili naňho súčasne blabotajúci rozhovor a vítané teplo. Zavesil si kabát, predpokladajúc, že táto maličká, takmer izolovaná

dedinka má takú nízku kriminalitu, že tam bude, keď sa vráti, a zastrčil si kľúče od auta do vrečka džínsov.

Mnohí z rozprávajúcich, uvoľnene vyzerajúcich návštevníkov sa naňho pozreli, ale on nezbadal nijakú Maddy Craceyovú ani časť, ktorá by mohla zodpovedať opisu „starý bar“.

Zamieril k baru, ktorý sa leskol pod váhou fliaš a pohárov, kde za pultom čulo pracoval personál, a našiel si miesto medzi dvoma mužmi, ktorí sa lakťami opierali o vyleštený pult vedľa svojich pív. Mladá žena v čiernych džínsoch a polokošeli obsluhovala zákazníka. Vyzerala, že má len tak-tak vek na to, aby tam pracovala. Ešte pred niekoľkými mesiacmi mohla študovať prózu, poéziu a drámu u učiteľa, ktorý bol rovnaký ako on.

Niekoľko vedľa neho prehovoril. „Všetko v poriadku?“ Jeho norfolkský prízvuk nebol nepodobný širokému north-amptonskému.

Raff sa obzrel a uvidel, že muž približne v jeho veku s hustou hrivou tmavých vlasov a bradou mu nad pivom prívetoivo kýva. „Dobrá večer.“ Raff mu kývnutie opätoval.

„Nový dedinčan?“ Muž sa napil piva a potom si spodnou perou obtrel fúzy, aby nasal penu.

Raff sa usmial. „Nie, len sa tu mám s niekým stretnúť. No zdá sa, že je to veľmi pekná dedina.“

„Každému sa Nelson's Bar páči,“ potvrdil muž. Vystrel ruku. „Som Harris Soley.“

Raff mu tiež povedal svoje meno, práve vo chvíli, keď prišla mladá čašníčka, a akoby sa predstavil aj jej, povedala: „Môžem vám niečo doniesť, Raff?“

„Heineken Zero, prosím.“ Zasmial sa, pobavený toľkou prívetivosťou.

Harris sa tiež zaškeril. „Aký to má preboha zmysel? Pivo bez alkoholu?“

Raff sa dobromyseľne usmial. „To je medzi mnou a dycho-
vou skúškou.“

„Dobre ti tak,“ odvetil Harris a niekoľkokrát si logol zo
svojho pravdepodobne alkoholického piva. „S kým sa tu
stretávaš?“

Raff zaplatil za svoj nápoj priložením debetnej karty na
čítačku. „Povedala, že bude v starom bare. Je to mimo tejto
miestnosti, však?“

Harris vybuchol do sileného smiechu. „Nie si tu kvôli bláz-
nivej Maddy alebo jej ešte šibnutejšej kamoške, či hádam áno?
Si na rande s jednou z nich?“ Nečakajúc na odpoveď potiahol
Raffa za rukáv, aby ho posunul o pár krokov doprava. „Vidíš
tam tú medzeru vedľa stĺpa? To je starý bar, taký výklenok.“

Prekvapený tým, že Harris vedel, koho hľadá, Raff uvidel
skromný priestor ohraničujúci dva stoly. Jeden bol prázdny.
Pri druhom sedela Maddy Craceyová s nejakou plavovlasou
ženou. Maddy sa usmievala. Raff si všimol jej vlasy už včera,
keď ich mala neporiadne stočené do drdola, ale dnes večer,
časť vyčesaná dohora a zvyšok visiaci v lesklej rieke cez jedno
plece, mu vyrazili dych. S mejkapom a v úhladnom modrom
tričku bola sexi.

Pozrel na Harrisa. „Bláznivá a šibnutá?“ zopakoval.

Harris sa zasmial. „Madeline Craceyová a Heloise Bel-
linghamová, ak chceš.“ Napil sa piva a utrel si ústa. „Sa-
mozrejme, Madam Bláznivá sa vydala za Adeyho Austena,
takže v skutočnosti je Maddy Austenová, ale nikto ju tak
veľmi nevolal, ani keď bol Adey nablízku.“

Hoci časť jeho mozgu si všimla Harrisove posledné slová,
ktoré naznačovali, že Maddy je rozvedená, ovdovená alebo
žijú s manželom odlúčene, Raffa zamestnal najmä Harrisov
posmešný tón. Keby to bol jeden z jeho bývalých študentov,

podnietil by pokojný rozhovor, ktorého cieľom by bolo vybudovať dôveru a porozumenie, aby mohli diskutovať o nevládnosti a jej vplyve na iných.

Ale Raff už nebol učiteľ. A Harris bol dospelý muž. Raff sa sprisahanecky zasmial. „A ty si Harris Soley. Stavím sa, že tebe hovorili Soletka?“

Harrisov úsmev rýchlo vystriedal mrzutý výraz. Odložil pohár. „Vieš o jej manželovi Adeym, predpokladám. Bol to môj najlepší kamarát. Jednej tmavej noci odišiel na prechádzku a už ho nikdy nikto nevidel. Na rovinu. Myslím si, že skočil z útesov, aby sa dostal preč od svojej bláznivej ženy.“

Raffom trhlo od toho zlomyseľného, poburujúceho tvrdenia, ale odmietol Harrisovi poskytnúť uspokojenie a prejaviť zvedavosť. Namiesto toho sa pozrel na miesto, kde sa Maddy spokojne rozprávala s kamarátkou, vlasy sa jej leskli vo svetlách baru, plné pery sa jej roztvorili, keď zaklonila hlavu a zasmiala sa. „Neskočil by som z útesu, aby som sa od nej dostal preč.“

Keď sa Raff vzdialil, zahliadol sa v zrkadlovej stene za barom. Odkedy prestal vyučovať v Martingdale, nenašiel si čas dať sa ostrihať a už niekoľko dní sa neoholil. Čo sa presťahoval do Norfolku, mal veľa práce. Jeho prvým vydavateľom bolo malé nezávislé vydavateľstvo a Raff im predal dokončené romány. Teraz mu však jeho agentka Elinor zohnala skvelú zmluvu s veľkým vydavateľstvom, musel písať nový materiál, a to v termínoch, ktoré boli uvedené v jeho lesklej novej zmluve. Ale možno sa až príliš podobal na hrdinu svojho románu Adeckora.

A, do čerta, až teraz videl to, čo videl Harris Soley.

Pravdepodobne preto, že tak vyzerá, s ním Harris nadviazal rozhovor. Považoval Raffa za spriaznenú dušu. Zalovil vo

vrecku, našiel gumičku, ktorou si občas pridržoval vlasy pri túrach po norfolkských cestách, a vzadu si ju upevnil. Vzal si svoje nealko pivo a potom zašiel za roh starého baru.

Bolo zrejmé, že ho Maddy zbadala, pretože jej úsmev zmizol z tváre.

Dal si záležať, aby bol jeho pozdrav priateľský. „Ahoj. Som tu, ako som slúbil.“ Pozrel na jej spoločníčku a usmial sa. „Ja som Raff.“

Pôvabná žena si ho so záujmom premerala. „Ja som Heloise. Parádny mužský drdol.“ Potom sa na Maddy pozrela významným pohľadom, ktorý hovoril o už existujúcich dohodách, a dodala: „Len som sa tu zastavila, aby som sa porozprávala so svojim kamarátom Clancym.“ O chvíľu si vzala nápoj a vošla do hlavného salónika.

Maddy sa pozrela na Raffa. „Vďaka, že si prišiel. Chceš si sadnúť?“ Jej norfolkský prízvuk bol mierny, príťažlivý. V hodvábnych hnedých vlasoch sa jej leskli zlaté pramene a v očiach svietila iskra. Pleť mala hladkú a prirodzenú, bez prehnaného mejkapu, aký nosila jeho bývalá manželka Antonella.

„Vďaka.“ Raff sa posadil na hnedú koženú stoličku. Keďže mala plný pohár, nemalo zmysel ponúkať jej pitie, a tak prešiel rovno k veci. „Chceš mi niečo povedať?“

Na tvári sa jej zračila úľava. Možno ocenila priamy prístup. „Pár vecí,“ zamrmlala. Medzi obočím sa jej objavila zvislá vráska, akoby si tam schovala myšlienky. „Ako Ruthinej opatrovateľke mi na jej blahu záleží.“

Prikývol, uvedomujúc si hodnotiace svetlo v jej žiarivých očiach.

Zaváhala. „Chápem, prečo sa s ňou chceš rozprávať, a ona sa chce tiež rozprávať, ale keď je rozrušená, ťažko sa jej dýcha.“